

AL XV-LEA CONGRES NAȚIONAL DE GENEALOGIE ȘI HERALDICĂ
Iași, 13–15 mai 2010

Cuvânt de deschidere

Stimați oaspeți,
Dragi colegi și prieteni,
Doamnelor și Domnilor,

În chiar ziua Înălțării Domnului, ne regăsim în casa primitoare care a adăpostit atâtea evenimente, mari și mici, de-a lungul istoriei sale. Nu știu dacă Congresul nostru este un eveniment mic sau unul mare, dar știu că Muzeul Unirii este pentru a treia oară la șir gazda noastră. În această atmosferă învăluitoare, cu emoția dintotdeauna, Vă urez **BUN VENIT** și, după datina pe care o știu de aici, din Țara Moldovei, Vă zic **HRISTOS S-A ÎNĂLȚAT !**

Vă doresc să petreceți zile plăcute și ceasuri folositoare în și prin ședințele acestui al XV-lea Congres Național de Genealogie și Heraldică. Indiferent cum va fi atmosfera de afară, senină sau întunecată, cu soare sau cu tunete, sper că aici, în aceste saloane, barometrul nostru va rămâne fixat la *beau temps* în toate aceste zile. Știu – cum știți și Domniile Voastre – că, pentru cei mai mulți, aceste zile constituie o adevărată mică vacanță, așa cum nu ni se oferă nici la București, nici la Cluj. Deci, *bucurați-Vă și Vă veseliți !*

Doamnelor și Domnilor,

S-au împlinit două decenii de când, în vara anului 1989, am avut inițiativa celui dintâi Simpozion „Genealogie și Istorie”, din care au derivat, apoi, Simpoziioanele de Studii Genealogice, Congresele de Genealogie, apoi de Genealogie și Heraldică. Reamintesc faptul pentru că **trebuie să reamintesc** mereu, în stânga și în dreapta, că nici momentul de pornire, nici dezvoltarea ulterioară a acestor activități, al căror „vârf de iceberg” sunt Congresele, **nu s-au datorat unor instituții sau unor persoane oficial investite de-a lungul timpului**. Tot ce s-a putut înfăptui în acest răstimp a avut la bază inițiativa și munca unui foarte mic grup de oameni, întemeiați pe sprijinul acordat, cu largă bunăvoință și de multe ori cu generozitate, de un grup mai mare, în continuă creștere. Pe parcurs, au fost, desigur, momente în care aceste activități au părut să intereseze instituțiile; crearea Filialei din Iași a Comisiei Naționale de Heraldică, Genealogie și Sigilografie (CNHGS) a fost ilustrarea unui asemenea moment. Autonomizarea „Arhivei Genealogice” ca revistă a Editurii Academiei l-a marcat pe al doilea. Mă întreb dacă a existat și un al treilea... Dar la capătul unui deceniu de activitate, filiala ieșeană a CNHGS a fost alungată din sediul care i se fixase, iar revistei i s-a retras sprijinul. De aceea, cred că sunt îndreptățit să afirm că, în linii mari, activitățile ai căror martori, actori și beneficiari sunteți Domniile Voastre, cei prezenți și mult mai numeroșii absenți, sunt rodul unor investiții personale – investiții de muncă, de energie, de timp, de bani. Și, de asemenea, că punctul de pornire se află 1989 (chiar dacă, evident, nimeni nu și-a putut imagina, atunci, dezvoltarea ulterioară).

Sunt tentat să fac un mic bilanț.

În acești 21 de ani, lucrul cel mai important care s-a realizat în acest cadru rămâne crearea Institutului Român de Genealogie și Heraldică „Sever Zotta”. El a reușit să adune un număr mai mare de persoane interesate sau pasionate pentru cele câteva științe speciale; prin

cotizațiile depuse de membrii săi, prin obținerea de donații și sponsorizări, prin puținele activități economice aducătoare de alte venituri, el este azi o instituție capabilă să susțină financiar organizarea unei reuniuni științifice ca aceasta, precum și apariția unor publicații. Îmi veți îngădui ca, în puține cuvinte, să stărui asupra acestor două aspecte.

Din 1999 încoace, rolul Institutului în **organizarea Congreselor** a sporit mereu, ajungând a fi, azi, predominant. Folosesc momentul ca să Vă informez că pentru Congresul din acest an Institutul a alocat aproape 40,000 de RON (patru sute de milioane de lei vechi), la care s-a adăugat singurul ajutor financiar oferit de o instituție ieșeană abilitată să se ocupe de cultura și patrimoniul județului. Iată *unde sunt banii Dumneavoastră* – ca să folosesc o formulă consacrată, dar deja cu acele conotații triste, pe care sper să nu le constatăm valabile în cazul de față. Creșterea financiară a fost posibilă pentru simplul fapt – pe care ar trebui să-l conștientizeze fiecare dintre Domniile Voastre – că Institutul nu are un aparat birocratic, ci toate activitățile sunt acoperite de aproape un singur om, care nu a cerut niciodată o recompensă materială, ci, de câte ori a fost necesar, a dat el însuși, din punga lui.

Izbânda cea mai frumoasă a acestor ani a fost organizarea la Iași a celui de-al V-lea Colocviu Internațional de Genealogie, sub egida Academiei Internaționale de Genealogie, în mai 2007. Despre cel care i-a urmat, în 2009, în Portugalia, nu pot să spun nimic, pentru că nu am văzut nicăieri nici o informație.

La capitolul reuniunilor științifice, adaug faptul că Institutul s-a asociat (și se va asocia în continuare) și la organizarea unor colocvii, simpozioane, mese rotunde, sau chiar a inițiat asemenea întruniri. Fapt îmbucurător, pentru că marchează o evidentă creștere a prestigiului și a utilității acestei societăți în lumea intelectuală românească.

Publicațiile noastre merg greu, foarte greu, dintr-un motiv pe care toți cei interesați l-ar putea identifica fără nici o dificultate. Nu există o echipă redacțională specializată, ci toată munca aferentă pregătirii pentru tipar trebuie să o susțină unul sau altul dintre membrii ieșeni ai grupului de – ca să spun așa – conducere. Or, fiecare dintre aceștia are propria lui muncă, propriile lui direcții de cercetare și de activitate și din ce în ce mai greu reușim să rupem fărâme de timp ca să le folosim în acest scop. Pe de altă parte, însă, materialele obținute de la autori sunt, de prea multe ori, de asemenea natură, încât asupra lor trebuie să se exercite acțiunea binefăcătoare a unui lector, care să îndrepte, să rescrie, să refacă notele etc., etc. Și pentru aceasta trebuie timp. S-a făcut comparația cu o altă revistă, apărută în alt cadru, și de care ne ocupăm, soția mea și cu mine, de câțiva ani. Comparația nu se susține. Pentru acea revistă, colaboratorii sunt exclusiv profesioniști ai scrisului istoric și, ca atare, asupra textelor lor nu e nevoie să se lucreze, de cele mai multe ori, decât pentru mărunte îndreptări și uniformizări; dincoace, baza o constituie mai ales contribuțiile unor neprofesioniști ai scrisului științific, contribuții foarte valoroase care nu merită să fie pierdute, dar care trebuie aduse la o formă publicabilă. În afară de aceasta, acolo este o echipă tehnică puternică, solidară, devotată și foarte competentă, care aici lipsește.

Dacă împlinirea cea mai mare a acestor 21 de ani a fost crearea Institutului „Sever Zotta”, neîmplinirea cea mai mare rămâne faptul că această instituție nu are un sediu al ei. Sediul declarat este în clădirea Filialei Iași a Academiei Române, pe bulevardul Carol I, dar acolo nu am avut niciodată vreun metru pătrat de spațiu; tot ce s-a adunat până acum pentru Institut, arhiva, telefonul cu fax etc., toate acestea sunt adăpostite în camera pe care d-l profesor Dumitru Nastase a obținut-o pentru al său *Program de cercetări privind ideologia medievală a Puterii*.

Astăzi, la împlinirea a 15 ani de când s-a luat inițiativa creării unei societăți pentru iubitorii studiilor de genealogie și heraldică, putem totuși să privim cu mulțumire spre trecut și cu încredere spre viitor. Cu încredere, pentru că, în fond, tot ceea ce s-a putut realiza până acum constituie o temelie pentru dezvoltările viitoare. Singurul fapt că atâția oameni s-au putut aduna în jurul unei idei, acceptând să o sprijine benevol cu o foarte mică jertfă

materială, este un mare câștig. Crearea unei solidarități între acești oameni, care altminteri cu greu s-ar fi putut găsi alături, și lucrul comun într-o atmosferă colegială, simpatcă și senină sunt, iarăși, câștiguri de seamă ale etapei care se încheie. Am recunoscut întotdeauna drept cea mai de seamă realizare a noastră crearea unor raporturi cordiale, de colaborare și întrajutorare prietenească între membrii săi. La începuturile preocupărilor mele genealogice, exista la Paris un *Centre d'entraide généalogique*; fără să aibă cuvântul în titulatura, Institutul „Sever Zotta” a fost, de la început, călăuzit de ideea acestei întrajutorări.

Nu mai puțin, caracterul de *școală* al întrunirilor noastre a fost remarcabil. Se vede bine că cercetările genealogice nu mai sunt azi privite cu reticență, rezultatele lor găsindu-și loc până și în unele reviste ale muzeelor județene (chiar dacă asupra calității se pot formula, uneori, rezerve). Sub o formă sau alta, genealogia și heraldica își fac un loc tot mai simțit în lucrările de masterat și în tezele de doctorat. Participanții la întrunirile noastre își acomodează, ei înșiși, treptat, cercetările, dar și modul de valorificare (prin scris și expunere) la cerințele științifice generale.

Pentru a merge mai departe, cu tot mai multe șanse de succes, îndrăznesc să cred că este necesară o mai strânsă colaborare și chiar o unire a forțelor. În România există Comisia Națională de Heraldică, Genealogie și Sigilografie a Academiei Române, Institutul „Sever Zotta” și societatea de la Timișoara (despre care nu am mai avut vești în ultima vreme); în Basarabia există Societatea „Paul Gore”. Propun să ne unim și să formăm, împreună, după modelul francez, o *Federație a Societăților Românești de Genealogie și Heraldică*, o federație în cadrul căreia fiecare parte contractantă își va păstra ființa, gândind însă strategii comune, manifestări comune, și, firește, un „pact de neagresiune”. În fond, Institutul „Sever Zotta” s-a înălțat din sânul CNHGS, și a făcut aceasta fără să o distrugă, dorind, de la început, colaborarea cea mai strânsă și mai eficientă. Nu toți membrii celor trei secțiuni ale CNHGS sunt și membri ai Institutului „Sever Zotta”. La fel, unii membri ai Institutului „Sever Zotta” fac parte și din societatea „Paul Gore” (reciproca este mai puțin valabilă, după cum nici cooptarea în conducerea societăților nu a ajuns la o reciprocitate !). Iar societatea timișoreană s-a păstrat într-o rezervă demnă de o cauză mai bună, cum se spune ! Formuliez, deci, în deschiderea acestui Congres, propunerea de a uni forțele celor interesați sau pasionați de asemenea cercetări, ale celor care doresc să le sprijine și ale tuturor amatorilor.

Ajuns în acest punct, aș dori să încerc a defini caracterul societății noastre. Ea este, desigur, conform Statutelor, o societate academică, științifică și așa mai departe. Dar n-am crezut niciodată că ea trebuie să rămână în sferile abstracțiunilor științifice, ca alte fundații academice. Ocupându-se de oameni și de succesiunea lor prin generații, de dezvoltarea reprezentărilor lor simbolice prin steme și sigilii, societatea noastră trebuie să accepte în rândurile ei pe toți cei care manifestă interes sau simpatie pentru aceste lucruri. Ba mai mult chiar: noi trebuie să lucrăm pentru a stimula acest interes și pentru a stârni această simpatie. Latura științifică nu este incompatibilă cu aceea educativă. Sunt foarte mulțumit că deviza unuia dintre congresele mai vechi – **Recuperarea memoriei** – este din ce în ce mai mult folosită. Altă dată, am avut un grupaj de comunicări dedicate fundațiilor de familie (precum cele care au purtat numele Brâncoveanu, Filitti, Kretzulescu). Cu bucurie am văzut întemeierea unei asemenea fundații acum vreo doi ani, din inițiativa unui membru al societății noastre: Fundația Culturală *Erbiceanu*, întemeiată și condusă de d-l Constantin Erbiceanu. D-l Neagu Djuvara este președintele nostru onorific atât al Institutului „Sever Zotta”, cât și al amintitei Fundații.

Iar alături de latura științifică și de cea educativă (asupra căreia s-ar mai putea stărui, dar timpul nu îngăduie), trebuie să existe și cea numită ironic *mondenă*. Societatea noastră trebuie să ofere un model de organizare, de lucru, de relații între oameni, de prezentare în lume. Un model altul decât acela care, din păcate, se impune în zilele noastre, prin spectacolul

lumii politice, al noilor bogați, după chipul cărora se produce o becalizare sau o columbenizare de care trebuie să ne ferim.

Mai avem de luptat împotriva imposturii genealogice. În ultima vreme, observ tot mai dese apeluri la genealogie în cele mai năstrușnice chipuri. Un personaj din Transilvania se crede urmaș al Basarabilor și-și atribuie tot felul de ascendențe și de titluri, declarând inocent că nu are de revendicat nici o bucățică de pământ, deși i s-ar cuveni măcar județul Argeș ! Un ministru, afirmând că nu-l interesează genealogia, își proclamă, totuși, descendența din împărații bizantini și spune, cui stă să-l asculte, că la Mănăstirea Putna este înmormântată strămătușa sa, Maria Paleologhina Asanina (soția lui Ștefan cel Mare, cunoscută îndeobște ca Maria de Mangop). Un Hurmuzachi ieșan și unul basarabean vorbesc cu nonșalantă certitudine despre apartenența lor la cunoscuta familie bucovineană cu acest nume. Și așa putea să continui lista acestor imposturi genealogice. Cred că Institutul „Sever Zotta” ar trebui să-și ia în serios și datoria – care îi revine implicit – de a veghea la stăvilirea unor asemenea manifestări, care sunt, în fond, uzurpări. Alcătuirea unui repertoriu al numelor istorice cu purtătorii lor actuali ar fi, în acest domeniu, de o mare utilitate.

Doamnelor și Domnilor,

Congresul care se deschide curând s-a construit, de data aceasta, cu mare greutate. Sănătatea mea tot mai șubredă îmi limitează drastic timpul și activitatea și, în pregătirea Congresului, de mai multe ori am avut senzația pe care francezul o exprimă prin verbul *piétiner*. S-a întâmplat, însă, că în asemenea momente am primit un fel de energie nouă (un *brânci*, așa spune !) prin exemplul oferit de alții. Propunerea de a se posta pe *site*-ul www.ghika.net programul Congresului m-a determinat să dau o primă redactare până într-o vineri seara, cu riscul de a lăsa unele mici erori sau imperfecțiuni. Profit de acest moment pentru a adresa aici mulțumirile mele creatorilor acestui *site*, d-nei Maria Budu (Ghyka) și d-lui Florian Budu, deveniți foarte de curând membri ai Institutului „Sever Zotta” și care se află pentru prima dată în mijlocul nostru. Pe urmă, a fost strădania încrâncenată cu care doi dintre prietenii și colegii mei (cu emoție adaug: foști studenți ai mei) s-au silit să impună apariția unor volume proiectate de multă vreme; d-nii Marcel Lutic și Mihai-Bogdan Atanasiu au muncit pe brânci pentru ca volumele respective să apară în timp util spre a fi prezentate (lansate, cum se spune azi) la acest Congres. Și, zi de zi, alături de mine, exemplul soției mele, care a găsit energia și înțelepciunea de a împleni munca proprie cu ajutorul pe care, ca întotdeauna, mi l-a acordat, dar și cu purtarea îngrijirii mele.

Așa fi vrut ca, în ședința de deschidere, să avem câteva expuneri care să evoce participarea românească la reuniunile internaționale de genealogie și heraldică. După cum știți, probabil, această participare a început în 1970, când la al X-lea Congres Internațional de Genealogie și Heraldică de la Viena au prezentat comunicări mai mulți români: Șerban Flondor, Marcel Sturdza-Săucești, Emanoil Hagi-Moscu, Traian Larionescu, Mihail G. Stephănescu. A fost unul dintre cei doi factori care au determinat înființarea Comisiei de Heraldică, Genealogie și Sigilografie în anul următor (1971). Au urmat congresele de Liège (1972), München (1974), Londra (1976), Madrid (1982), Helsinki (1984), Lisabona (1986) și Innsbruck (1988). În număr mai mare sau mai mic, la toate au existat reprezentanți ai genealogiei și/sau heraldicii românești. De la o vreme, regretatul Dan Cernovodeanu a rămas singurul sau aproape singurul român la aceste congrese, ca și la colocviile Academiei Internaționale de Heraldică. Este un mare capitol din istoria acestor preocupări în istoriografia românească și care trebuie recuperat.

Colegii care au acceptat să facă, împreună cu mine, aceste prezentări – d-na Ana-Felicia Diaconu și d-l Tudor-Radu Tiron – au constatat, însă, că lipsesc informațiile despre prezența românească la întrunirile internaționale mai vechi: volumele cu actele congreselor sau colocviilor la care au participat și români par a nu fi accesibile în România, arhivele

participanților români nu s-au păstrat ori nu sunt accesibile. A trebuit să renunț la acest proiect, dar propun reluarea lui în toamnă, pentru că împlinirea celor patru decenii de prezență românească în reuniunile internaționale de specialitate noastră este o aniversare frumoasă, care trebuie sărbătorită. Propun, de asemenea, să ne îngrijim a aduna – fie și prin fotocopii, sau în format digital – volumele cu actele congreselor și colocviilor internaționale din domeniile de care se ocupă societățile noastre și să apelăm la deținătorii de arhive și informații privind participarea românească la acele reuniuni științifice.

Am întâmpinat ciudate dificultăți (în sensul unor reacții neașteptate și contradictorii) din cauza „devizei” Congresului: **Strămoșii noștri – istoria noastră**. Încă acum doi ani mi s-a făcut reproșul că deviza propusă – **Genealogie pentru toți, un arbore genealogic pentru fiecare** – ar avea o tentă de populism ieftin. De-a lungul anilor precedenți, primisem reproșuri în sens invers, anume că reuniunile noastre științifice s-ar caracteriza printr-un fel de snobism. Acum 15 ani, un cunoscut academician ieșean spunea că aceste reuniuni adună doar „câțiva reprezentanți ai protipendadei”; mai apoi, un membru al societății a anunțat că nu se înscrie la un Congres întrucât nu înțelege de ce noi ne ocupăm numai de neamurile aristocratice, iar altcineva, de asemenea membru al societății, impacientat de întârzierea rezolvării „rebusului” genealogic pe care mi-l dăduse spre descâlcire, mi-a reproșat, cu multă iritare, că nu ne ocupăm și de familiile nevoieresti (în paranteză fie spus, atunci când am putut, în fine, să rezolv acel rebus, am constatat că, de fapt, tot la categoria boierime am ajuns !).

Aș fi zis, prin urmare, că, realizând această mutare de accent și îndemnând la cunoașterea propriilor strămoși, mulțumirea va fi generală, mai ales după discuțiile de acum doi ani, în secțiunea *Genealogie – aplicații și metode moderne*. Dar și de data aceasta m-a întâmpinat atât nemulțumirea, cât și neînțelegerea, deși am însoțit circulara din ianuarie de o notă explicativă. Am crezut că cele scrise acolo sunt cât se poate de clare, dar pesemne că diferențele de gândire și, mai ales, de percepție sunt, uneori, prea mari, împiedicând înțelegerea exactă a unui mesaj. Vreau să spun că cei mai mulți dintre oameni citesc un text interesat să găsească acolo *gândurile lor* și rămân total neinteresați de ceea ce li se comunică.

Însă eu am convingerea neștrămutată că drumul cel bun este acesta. Nu toată lumea poate să întreprindă cercetări de **genealogie istorică**, pentru veacurile XIV–XIX, dar oricine se poate ocupa de propriii săi înaintași și de propriile sale rude și înrudiri, cercetând propria sa „familie extinsă”. Definierea acestor două direcții nu înseamnă excluderea cercetării genealogiilor rurale sau urbane, ale unor familii fără rol în istoria mare și de care nu se ocupă în mod special vreunul dintre reprezentanții lor; istorici, sociologi sau oameni pur și simplu pasionați pot întreprinde cercetarea în aceste domenii, îmbinând ancheta pe teren („istoria orală”) cu exploatarea arhivelor. Practic, orice este interesant și ideală ar fi cunoașterea unui cât mai mare număr de familii, din toate mediile sociale și indiferent de rolul istoric pe care l-au avut. Nu am, firește, naivitatea să cred că s-ar putea întâmpla vreodată să adunăm câteva sute de români cu prilejul unui congres genealogic – în Franța, anul trecut, la al XXIV-lea Congres Național de Genealogie au venit vreo 5000 de persoane, interesate de cercetările genealogice personale.

În ceea ce privește conținutul efectiv al Congresului, vedeți că el înseamnă un număr de 70 de comunicări, împărțite între zece ședințe în secții și una în plen, micul simpozion închinat familiei Miclescu. S-au anunțat de multă vreme și s-au înscris, achitând toate taxele, câteva zeci de participanți, autori ai celor 70 de comunicări înscrise în program și alți câțiva fără comunicări. Astfel, numărul participanților, cu sau fără comunicări, s-a ridicat la 86, din Belgia, Canada, Elveția, Franța, R. Moldova, România și Ucraina.

În ultimul moment, patru autori și-au anunțat absența, unul din motiv de boală iar ceilalți trei autori având a participa la întruniri mai înalte, sub cupole mai strălucitoare, ori având întâlniri de grad înalt, anunțate – zice-se – în ultimul moment. Unii dintre colegii care nu au putut ajunge, au avut măcar bunăvoința de a trimite textele comunicărilor, ca să fie

citite de vreunul dintre noi; alții, mai scorțoși, mi-au notificat că nu acceptă a fi „citiți” de alte persoane. Din această experiență a ultimelor zile a țâșnit observația ironic-dureroasă despre evenimentul mic sau mare care este Congresul nostru.

Îmi dau bine seama, Doamnelor și Domnilor, de tot ce se petrece în jurul meu. Sunt bine plasat pentru a înțelege care este sensul exact al unor reacții, neplăcute – orice s-ar zice – pentru organizatorii unei reuniuni științifice de anvergura Congresului nostru.

Aș vrea, însă, să se înțeleagă un lucru. Cel care construiește programul unui asemenea Congres are nevoie de colaborarea necondiționată a participanților. Deși prin Circulara I am anunțat ce este necesar pentru înscriere, nu am avut ecoul așteptat. A trebuit să accept înscrieri fără talonul cu datele participantului și a trebuit să revin de mai multe ori pentru a avea rezumatele unor comunicări. Deși s-a cerut imperativ ca aceste rezumate să fie trimise dactilografiate sau culese la computer, tot am mai primit texte scrise de mână. Nu vreau să vorbesc despre felul în care au fost alcătuite rezumatele; la unele nu am avut de făcut decât mici retușuri, impuse de uniformizarea prezentării; dar multe au trebuit rescrise, prin extragerea datelor importante din textele de câte două pagini trimise de autori. Am fost întreat, chiar, și cu privire la rostul rezumatelor, dar și **ce ar trebui să însemne un rezumat !**

Alte dificultăți au trebuit depășite în ceea ce privește alcătuirea secțiilor și distribuirea comunicărilor. Îmi dau bine seama că unele comunicări puteau fi incluse și în alte secții decât acelea unde figurează. Însă a trebuit să țin seama de un criteriu primordial în această muncă, și anume construirea unor secții care să poată fi așezate în paralel, ceea ce presupune un număr egal de comunicări. În acest context, solicitările unor participanți de a le programa comunicările într-o zi sau într-alta, dimineața sau după-amiaza, alături sau nu de cineva anume – toate acestea nu au făcut decât să-mi îngreuneze munca. Sper că am reușit să așez toate comunicările în așa fel, încât să mulțumesc pe toată lumea. Dar nu pot să nu observ că, în cazul participării la un mare Congres Internațional nimeni dintre Domniile Voastre nu ar îndrăzni să formuleze asemenea solicitări !

O colaborare deficitară am realizat și în privința cazării participanților. Am anunțat pe toată lumea că Hotelul „Unirea” ne oferă o reducere de 13 % dacă formăm un grup; într-un asemenea caz, micul dejun este inclus în preț și se pot face aranjamente și pentru prânzuri și cine. Dar aceasta înseamnă, firește, respectarea programului prin acceptarea disciplinată a condițiilor anunțate. Numai așa Institutul „Sever Zotta” poate să acopere cea mai mare parte din cheltuielile de sejur ale participanților la Congres. Pe urmă, e foarte dificil să se alcătuiască o listă cu persoanele unui grup organizat, în condițiile în care unii dintre membrii săi nu respectă datele de sosire și de plecare: unii doresc să vină doar pentru două sau trei dintre cele patru nopți, sosind mai târziu ori plecând mai devreme. Nu pot să ascund faptul că mă nemulțumește profund mai ales absența de la ședința de deschidere, întrucât în cadrul acesteia se fac anunțurile importante pentru desfășurarea Congresului și, de multe ori, participanții la această ședință sunt chemați să se constituie în Adunare Generală, pentru a da un răspuns operativ anumitor chestiuni – acesta va fi cazul și acum. Trebuie să spun că, uneori, motivările pentru absențe ori pentru sosiri întârziate mi se par puerile: se invocă boala pisicii, o vizită a unui personaj, un eveniment de familie neașteptat, o ședință foarte importantă anunțată pe neașteptate ș.a.m.d.

Sunt convins că, dacă fiecare participant ar trebui să suporte singur toate cheltuielile prilejuite de participarea la Congres – cum este cazul congreselor internaționale – implicarea responsabilă ar fi la un nivel înalt, iar pretențiile cam mofturoase ar lipsi cu desăvârșire.

Ca să vedeți și Domniile Voastre ce înseamnă participarea la un congres internațional, am să Vă spun că pentru cel de-al XXIX-lea Congres Internațional de Genealogie și Heraldică (Stuttgart, septembrie 2010), este prevăzută o taxă de participare de 285 euro (majorată la 320 dacă este achitată după 1 martie) și alți 95 de euro (120 prin aceeași majorare) pentru banchet. Cu alte cuvinte, în jur de 400 de euro, sumă în care nu se include prețul nopților la hotel !

În sfârșit, nu pot să omit dificultățile tehnice pe care le-am întâmpinat în constituirea mapei pe care fiecare participant o primește. Dintr-un fel de snobism al tehnicii ultramoderne și al mașinăriilor sofisticate, specialiștii în domeniu nu mai știu să lucreze simplu. Multiplicarea prin fotocopiere (xeroxare, în limbajul nostru comun) devine o raritate, cedând locul multiplicării după CD, după stick etc. Însă toate aceste mijloace deformează modelul gândit și stabilit cu multă trudă de organizatori. În ultimul moment numai, adică abia ieri la amiază, am putut avea broșurile cu rezumatele, programul și adresele participanților, pe care le-ați găsit în gențile preluate deja de fiecare participant. Dacă în aceste texte veți găsi erori, trebuie să știți că ele mi se datorează în exclusivitate. Vă rog, de aceea, să le semnați spre îndreptare. Mai cu seamă erorile din broșura cu adrese trebuie neapărat semnalate, pentru a nu „disemina” (cum se spune azi !) informații eronate.

Expoziția. La împlinirea a 15 ani de când s-a luat inițiativa întemeierii Institutului „Sever Zotta”, am socotit că ar fi binevenită o expoziție care să cuprindă – fie și numai în parte – obiectele pe care felurite persoane le-au destinat colecțiilor acestei instituții. După cum știți, *Statutele* prevăd existența colecțiilor societății noastre: arhivă, bibliotecă și muzeu, cuprinzând cărți, documente, diverse alte obiecte. *Regulamentul colecțiilor*, adoptat în februarie 2008 și aprobat de Consiliul Științific în același an, în mai, a stabilit regimul acestor colecții. Am adus aici numai câteva dintre obiectele adunate până acum, cu două țeluri: pe de o parte, pentru a se vedea că ele *există acolo* unde dăruitorii le-au destinat; pe de altă parte, pentru a îndemna și pe alți membri ai societății să urmeze exemplul celorlalți. Expoziția aceasta mai este menită să arate că Institutul „Sever Zotta” se străduiește cu adevărat să fie un *depozitar de memorie istorică*, un depozitar și un paznic devotat al micilor fărâme de amintiri ale trecutului. Să nu credeți că au făcut daruri numai cei ale căror nume le veți vedea în vitrine; dăruitorii sunt mai numeroși, precum și obiectele sunt mai numeroase (cărți, documente, monede și medalii), dar loc nu este pentru toate cele adunate. Dintre cei ale căror daruri nu figurează în expoziție, îmi face plăcere să amintesc pe d-l profesor Gheorghe Mihailu de la Ciudei, în Bucovina pierdută, care ne-a dăruit ultimele pagini ale lui Sever Zotta, scrise în gulagul din Urali, și pe d-l profesor Ion T. Sion, care ne-a adus un frumos document genealogic și un manuscris al lui Tudor Pamfile cu istoria familiei Paladi (din păcate, ambele foarte deteriorate și necesitând o grabnică restaurare).

În ceea ce mă privește, eu am destinat Institutului „Sever Zotta” în primul rând tot ceea ce am primit, de-a lungul anilor, de la oameni care mi-au stimulat ori mi-au răsplătit pasiunea pentru istorie și pentru lucruri vechi. În al doilea rând, am destinat marea majoritate a obiectelor cu valoare istorică rămase de la bunicul meu.

Sub eticheta **Institutul „Sever Zotta”**, sunt expuse și câteva piese (cărți și documente) pe care le-am cumpărat de la diverse persoane.

Mulțumesc aici domnilor Radu Miclescu și Sandu Miclescu pentru bunăvoința de a aduce spre expunere obiecte aflate în colecțiile domnilor lor și care țin de memoria istorică a familiei Miclescu: sunt cele grupate în vitrinele din mijlocul sălii de expoziție.

Rog pe toți vizitatorii acestei expoziții să nu fotografieze – nici cu aparate clasice și nici cu telefoanele mobile – obiectele expuse. Fotografierile de piese inedite seamănă cu un fel de haiducie, firesc admisibilă în cazurile de ostilitate, dar pe care, într-o atmosferă senină și prietenoasă, trebuie să o respingem. Nu mi-am pierdut nădejdea de a vedea toate aceste obiecte catalogate și evaluate în mod oficial, pentru a putea fi date spre cercetare; deocamdată, Vă rog să nu uitați că toate au fost dirijate către o singură persoană, care nu este, însă, decât paznicul lor temporar.

Cealaltă expoziție, cu portrete vechi, s-a născut din inițiativa colegului nostru, d-l Sorin Ifțimi, care este și „curatorul” ei. Inaugurată acum două zile, această frumoasă expoziție s-a făcut în onoarea Congresului nostru. Mulțumesc realizatorilor ei, cu speranța că vom avea, nu foarte târziu, și albumul cu explicații, pregătit de același coleg al nostru.

Doamnelor și Domnilor,

A venit momentul să rog pe membrii Institutului „Sever Zotta” să accepte a se socoti constituiți în Adunare Generală. Pentru a ușura activitatea acestui organism – care, în ultima după-amiază, va avea la dispoziție numai o oră – Vă propun ca unele dintre punctele înscrise în ordinea de zi a acelei întruniri să le rezolvăm acum, pe loc. Astfel, supun atenției Domniilor Voastre o propunere formulată într-o ședință a Comitetului Director și a cărei aplicare depinde de aprobarea Adunării Generale. Conform *Statutelor*, această aprobare se exprimă prin vot sau prin aclamații; cutuma a stabilit al doilea mod, adică aplauzele scurte.

După cum știți, la începutul lunii martie s-a trimis tuturor membrilor Institutului „Sever Zotta” înștiințarea privind desemnarea viitorului Președinte al societății noastre – desemnare care **trebuie** să aibă loc anul acesta, întrucât anul viitor, când va începe respectivul mandat de cinci ani (2011–2016), nu va avea loc o întrunire a Adunării Generale. Deși desemnarea președintelui este, statutar, o prerogativă a Comitetului Director, s-a decis ca, de data aceasta, să fie consultată totalitatea membrilor societății. Ca atare, circulara explicativă s-a expedit, la începutul lunii martie, împreună cu buletinul de vot aferent, tuturor celor 211 membri ai Institutului „Sever Zotta”. La ultima sa întrunire, Comitetul Director a stabilit că scrutinul va fi socotit valabil dacă se vor exprima jumătate plus unul dintre membrii societății, adică majoritatea absolută, ceea ce înseamnă 106 voturi. S-au primit, însă, până alaltăieri, 11 mai, 142 de voturi (ultima mea numărătoare, dar de atunci s-au mai adunat câteva), ceea ce înseamnă că și-au exprimat opțiunea (au participat la scrutin) **două treimi** din totalul membrilor. Cum observa cineva zilele trecute, această participare dă scrutinului valoare de **referendum** ! Indiferent de persoanele desemnate pe buletinele de vot, cifra în sine indică **încrederea** pe care majoritatea zdrobitoare a membrilor Institutului o au în această instituție. Este un fapt care va obliga pe Președintele desemnat acum pentru răstimpul 2011–2016 să aibă o atitudine foarte activă, să participe cu maximă implicare la rezolvarea treburilor societății, adică – adoptând terminologia politică de azi – să fie un Președinte „jucător”.

Pe de altă parte, însă, aceste două treimi și mai bine care și-au comunicat opțiunea presupun (strict matematic !) existența unei treimi dintre membrii societății care au declinat invitația de a participa la desemnarea viitorului nostru Președinte, al cărui nume îl vom afla sâmbătă, după ce se vor deschide plicurile și se vor număra voturile.

Și iată propunerea formulată de Comitetul Director cu mult înainte de a se ști sau măcar bănuși care va fi participarea la vot. În cazul când, între cei care nu au răspuns apelului pentru alegeri, se află și persoane ale căror restanțe în achitarea cotizațiilor depășesc șase trimestre (un an și jumătate), acestor colegi ai noștri să li se adreseze întrebarea dacă mai doresc să păstreze calitatea de membri ai Institutului „Sever Zotta”. Raționamentul care a stat la baza acestei propuneri este următorul. Achitarea cotizației este **o datorie**. Participarea la desemnarea Președintelui este **un drept**. Dacă cineva care este membru al unei comunități nu dorește nici să-și îndeplinească datoriile, nici să-și exercite drepturile, înseamnă că, de fapt, nici nu se mai socotește membru al acelei comunități și atunci nu are nici un rost ca numele lui să mai figureze în liste și să se cheltuiască inutil cu trimiterea buletinelor, a circularilor ș.a.m.d. O întrebare politicoasă formulată poate să aducă o clarificare într-un sens, sau în celălalt (întrucât nu se pot exclude nici disfuncționalitățile de comunicare).

Supun, deci, votului Adunării Generale această propunere¹.

Este, de asemenea, de competența Adunării Generale să valideze calitatea de membru al Consiliului Științific. Anul trecut, când d-l profesor Mircea Ciubotaru a renunțat la această calitate, pentru locul rămas vacant a fost propus d-l Cătălin Hriban; supusă votului membrilor

¹ Adunarea Generală a acceptat această propunere.

Consiliului Științific, propunerea a fost primită cu unanimitatea voturilor exprimate. **O supun, acum, și Adunării Generale spre cuvenita validare².**

Membrii societății. Societatea noastră a ajuns să numere, astăzi, cum am spus deja, 211 membri. Creșterea a fost – dacă pot folosi acest cuvânt – *spectaculoasă*, în cursul anului 2008 înregistrându-se 35 de înscrieri; în 2009 s-au adăugat șase membri noi, iar în anul curgător, până la data de azi, am dobândit 16 noi colegi. Între 1 ianuarie 2007 și 21 aprilie 2010, s-au adăugat, în total, 72 de membri (unii noi, alții reveniți). Suntem, în total, 211 membri. Gândind la cei 70–80 de membri-fondatori, cu care am pornit la drum în 1998, creșterea nu e cu adevărat mare. Dacă adăugăm pe cei 26 decedați între timp, ca și pe cei care, de-a lungul timpului, s-au retras ori au fost declarați retrași (fără să manifeste intenția revenirii), avem o cifră mai realistă, chiar dacă corespunzătoare unei *if history*. Cele mai multe retrageri au avut drept cauză refuzul de a mai achita mărunta cotizație sau, deseori, enervarea cu care a fost primită politicoasa semnalare a prea marii întârzieri. Pe de altă parte, precum v-am mai spus, această instabilitate a făcut imposibilă eliberarea mult-doritelor *cărți de membru*, care ar trebui retrase în momentul când ar înceta calitatea pe care ele sunt menite să o ateste. Ceea ce este, practic, imposibil. Așa se face că nimeni nu poate controla existența sau inexistența calității de membru al Institutului „Sever Zotta” pentru o persoană anume, decât adresându-se Comitetului Director, la Iași. Acest inconvenient ar putea fi eliminat în momentul când vom avea, în sfârșit, *site-ul* societății noastre, a cărui actualizare continuă va îngădui o informare corectă și mereu *la zi*. De aici întrebarea: **este de părere Adunarea Generală ca numele membrilor Institutului să fie afișate pe *site-ul* respectiv³ ?**

Întrebarea se pune, Doamnelor și Domnilor, întrucât unele *retrageri* au avut drept cauză (îndrăznesc să spun: cred că doar pretext, și acela neserios) *prezența* anumitor persoane între membrii societății. Chiar acum o lună, am aflat – cu uimire – că un cercetător foarte interesat de genealogie dorește să se retragă (și nu îndrăznește să mi-o spună direct !) întrucât din societate face parte și un concitadin al său, despre care obișnuiește să spună că are o raniță grea. *Statutele*, însă, nu prevăd, Doamnelor și Domnilor, excluderi decât pentru neplata cotizațiilor (cu posibilitatea de a reveni oricând și cu redobândirea vechimii, dacă se achită toate cotizațiile restante, și am avut mai multe cazuri de acest fel), precum și excluderi pentru daune aduse societății și membrilor ei prin atitudini ostile. În rest, opțiunile și orientările în domeniul politic, religios sau de orice altă natură trebuie respectate fără a constitui motive pentru excluderi.

Sunteți, deci de părere că numele și adresele – inclusiv cele electronice – ale membrilor ar trebui postate pe viitorul *site* al Institutului „Sever Zotta”⁴ ?

Câteva cuvinte despre desemnarea viitorului nostru Președinte. S-au primit, cum V-am spus, peste 140 de buletine de vot, în plicuri închise. Ceea ce s-a adunat până alaltăieri se află în aceste pungi. Le predau Biroului alegerilor, ai cărui membri vor desface plicurile și vor pune buletinele în această cutie, care are rolul unei urne de vot. Vă prezint cutia ca să vedeți că nu s-au pus în ea voturi contrafăcute și rog pe d-na Ana-Felicia Diaconu să o „sigileze” prin aplicarea solidă a acestei benzi de scotch. Voturile întârziate pot fi depuse direct în cutie până mâine seară.

Să nu Vă mire aceste precauțiuni. Le-am socotit necesare, întrucât s-au exprimat tot felul de opinii cu privire la votare. E bine ca toate suspiciunile să fie înlăturat de la început.

Și acum, Doamnelor și Domnilor, ajung la o parte cu un caracter mai personal.

² Adunarea Generală a validat desemnarea d-lui Cătălin Hriban.

³ Răspunsul a fost afirmativ.

⁴ Răspunsul a fost afirmativ.

Retragerea mea. Sâmbătă la ora 12, înainte de întrunirea anuală a Consiliului Științific, încetează mandatul meu de Administrator-Delegat (Cancelar) al Institutului „Sever Zotta”. Este cel de-al treilea mandat, încredințat în 2005 prin decizia Comitetului Director, confirmată de Consiliul Științific și aprobată de Adunarea Generală, consultată atunci prin corespondență. Vă reamintesc că s-a stabilit, cu mai mulți ani în urmă, ca șirul mandatelor pentru Administratorul-Delegat să fie socotit ca începând în 1995, atunci când mi s-a încredințat misiunea de a începe pregătirile pentru întemeierea Institutului. Acum, membrii Consiliului Științific au fost rugați să desemneze pe viitorul Administrator-Delegat, care trebuie confirmat de Adunarea Generală. În acest plic mare se află 19 plicuri mici, conținând buletinele de vot remise sau trimise prin poștă de membrii Consiliului Științific în compunerea stabilită în mai 2008 (19 membri, dintre care 17 *aleși* și doi *de drept*). Predau plicul d-lui Cătălin Hriban, reprezentant al Biroului alegerilor, pentru deschiderea buletinelor și numărarea voturilor. D-sa va anunța, la sfârșitul acestui cuvânt, numele celui care a întrunit cele mai multe voturi. În caz de balotaj, va trebui să decideți pe loc.

Însă eu nu doresc să aștept ziua de sâmbătă, cu încheierea firească a mandatului meu. **Aici, acum, în fața Domniilor Voastre, anunț că mandatul meu încetează, din propria mea voință, la sfârșitul acestui cuvânt de deschidere.** Hotărârea mea de a renunța la atribuțiile care-mi revin fie și numai cu două zile înainte de încheierea mandatului își are explicațiile ei, pe care le socotesc întemeiate.

Întâmplări care au avut loc în ultima vreme mi-au arătat că în rândul membrilor Institutului există nemulțumiri, provocate de modul în care am condus activitatea societății noastre în anii cât am deținut calitatea de Administrator-Delegat (Cancelar). Îmi asum toate criticile, rostite și nerostite, preiau asupra mea toate neîmplinirile, de tot felul, și, de față cu toată lumea, prezint – societății ca instituție și tuturor membrilor ei – scuzele mele. Nu supun discuției această realitate și nu mă rog de iertare, pentru că așa ceva ar implica explicarea „faptelor”, iar în formularea explicațiilor ar trebui să formulez eu însumi reproșuri. Asum, deci, toate „realizările” negative și anunț că sunt gata să predau înlocuitorului sau succesorului meu toate scriptele și valorile asupra cărora am vegheat în acești ani, precum și toate frâiele împovărătoare ale conducerii *de facto* a societății noastre. O întreprindere ca aceasta, cu variate activități, nu se poate conduce fără o **colegială încredere absolută**. O umbră de îndoială asupra bunei credințe și a bunei voințe a cuiva duce, inevitabil, la răsturnarea necesarului echilibru. S-a lăsat pe umerii mei responsabilitatea totală a activităților Institutului, fără ca pentru muncă să se ivească ajutoare. Am făcut ce am putut și cum am putut, într-o ordine de priorități care nu a putut exclude nici problemele proprii mele vieți și nici toate celelalte activități în care am fost chemat sau m-am implicat benevol. Chemările mele spre ajutor au avut un ecou minim. Îmi recunosc vinovăția integrală și cred că pot să identific și punctul ei central. Este obiceiul meu prost de a nu spune „să faceți”, ci „să facem”. Pentru interlocutori, acest „noi” este înțeles (subînțeles) ca „eu” și, așa, ceea ce propun **să facem împreună** se transformă în ceva care, pentru toată lumea, înseamnă că trebuie să fie făcut de mine ! Iar când vine vremea bilanțului, ceea ce **am făcut** eu de unul singur rămâne în umbră față de ceea ce **n-am făcut**, pentru că ar fi trebuit făcut împreună.

Am primit, direct sau indirect, expresia unor nemulțumiri cu privire la imposibilitatea consultării colecțiilor Institutului, în special a bibliotecii. Dar ajutorul pe care l-am cerut pentru a pune în rândul cele câteva sute de volume nu l-am primit niciodată. Câtă vreme nu există un inventar și un catalog al acestor cărți – dintre care cele mai multe provin de la mine – nu am cum să las biblioteca spre consultare. La cerere, însă, nu am împiedicat pe nimeni să cerceteze, în prezența mea, cartea trebuitoare.

Știu că s-au formulat felurite critici și s-au exprimat nemulțumiri, pe la colțuri, ori – ceea ce mi se pare cu totul nepotrivit – în prezența unora dintre colegii tineri, cu care

colaborez aici, la Iași, atât în cadrul Institutului „Zotta”, cât și în acela al Școlii Doctorale de la Facultatea de Istorie.

Am primit chiar și o scrisoarea amenințătoare, prevestind că, din cauza „politicilor” mele – în ceea ce privește atât administrația, cât și coagularea structurilor de conducere – membrii societății se vor despărți de mine.

Prevenit de această eventualitate și constatând că instituția în sine se bucură de încrederea oamenilor (cum o arată cele 72 de înscrieri și reveniri din ultimii trei ani și ceva, precum și participarea la scrutinul pentru desemnarea viitorului președinte), cred că e în interesul societății însăși și al progresului ei să împiedic plecarea lor prin plecarea mea.

Socotind că este vremea să privesc spre retragere, am făcut deja, în Comitetul Director, unele propuneri care vizează îmbunătățirea conducerii Institutului, ușurând, astfel, tranziția spre o echipă nouă. Aceste propuneri le voi înfățișa sâmbătă dimineață și Consiliului Științific, cu speranța că le va accepta, pentru ca sâmbătă după-amiază să fie validate de Adunarea Generală.

Doamnelor și Domnilor,

A venit timpul ultimelor recomandări și rugăminți către participanții la acest Congres.

Cea dintâi rugămintă (imperativă, dacă vreți) privește textele comunicărilor pe care le veți citi. **Nimeni nu va pleca fără a lăsa un exemplar al formei pe care a citit-o aici, imprimat sau xerocopiat (dacă e în manuscris).** Pe de altă parte, sunteți rugați să nu Vă grăbiți a trimite mâine acest text spre publicare în alte reviste. Aceasta este o obligație a Domniilor Voastre, acceptată prin însăși participarea la Congres. Ați luat cunoștință de ea prin *Regulamentul Congreselor*, care V-a fost trimis, împreună cu Circulara a treia.

Adresez încă o dată, și foarte stăruitor, rugămintea de a se respecta cele 30 de minute alocate fiecărui vorbitor. Conferențiarul poate fi lăsat să vorbească până la epuizarea celor 30 de minute, pierzând timpul prevăzut pentru întrebări și discuții. Președinții de ședință vor veghea cu strictețe la respectarea acestei reguli de fier. Fără ea, pauzele nu pot coincide și nu Vă veți putea regăsi la tradiționala ceașcă de cafea.

Participanții care au acceptat cazarea la Hotelul „Unirea” au asigurat acolo micul dejun (inclus în prețul de cazare), precum și cina de vineri seara și dejunurile (prânzurile). Pentru prânz, aveți la dispoziție bufetul cu mai multe feluri la alegere; pentru aceasta, veți găsi în mape niște cartonașe albastre, pe care le veți preda la restaurant. Toate mesele se vor servi în Restaurantul Panoramic, la etajul XIII al Hotelului Unirea, cu excepția prânzului de mâine, care va fi servit în restaurantul de la parter.

În seara aceasta, cina este oferită de doamna și domnul Radu Miculescu, cea de sâmbătă seara – recepția de închidere – de Institutul „Sever Zotta”. La aceste cine festive, de azi și de sâmbătă, sunt invitați și acei dintre membrii ieșeni ai Institutului care s-au înscris cu comunicări. Totalul cheltuielilor pentru cazarea și hrana Domniilor Voastre se ridică la aproape 40,000 RON (sau 400.000.000 de lei vechi), adică circa 4–5 milioane de lei pentru fiecare persoană, pentru cele trei zile și nopțile aferente. Vă rog, de aceea, să respectați rugămintea care V-a fost adresată prin circulara a treia, privind contribuția la recuperarea unei părți din această cheltuială.

Când se apropie rândul mulțumirilor, e un semnal că se apropie și sfârșitul. Este o onoare și o plăcere deosebită pentru mine să adresez cele mai călduroase mulțumiri gazdelor noastre, Complexul Muzeal Național „Moldova și directorului său general, d-na dr. Lăcrămioara Stratulat, Muzeului Unirii și doamnei Aurica Ichim, la numele căreia asociez întregul colectiv de colaboratoare și colaboratori, interior și din afară.

Mulțumesc d-lui Vasile Munteanu, directorul Direcției Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniu, care, ca întotdeauna, ne-a fost alături cu tot ajutorul, pe diferite fronturi.

Mulțumesc d-lui Gheorghe Radu Stănculescu pentru ajutorul financiar pe care ni l-a intermediat și cu care s-au realizat gențile, pixurile, ecusoanele, mapele și hârtia cu antet.

Mulțumesc membrilor familiei Miculescu pentru bunăvoința cu care au răspuns apelului meu și pentru sprijinul, material și moral, pe care l-au acordat organizării acestui Congres.

Mulțumesc d-lor Ion C. Sturdza și Dan Em. Dobreanu pentru sumele trimise din vreme și grație cărora s-au putut porni toate cele trebuitoare organizării.

Mulțumesc d-lor Marcel Lutic și Mihai-Bogdan Atanasiu pentru devotamentul cu care au muncit pentru a face posibilă apariția cărților care vor fi prezentate mâine seară. Mulțumesc în chip deosebit d-lui Atanasiu pentru sprijinul pe care mi l-a dat în aceste ultime zile, sacrificând din timpul și așa foarte puțin pe care l-a mai avut la îndemână, ca să meargă cu mine în diverse locuri și să care tot ceea ce eu însumi nu mai sunt în stare să car.

Mulțumesc d-lui Petronel Zahariuc pentru ajutorul acordat într-o problemă specifică organizării cinelor festive.

Trebuie să mulțumesc în chip public, chiar dacă în absență, d-nei Gica Mihalcea, directorul Hotelului Unirea, pentru bunăvoința, tactul și înțelegerea cu care ne-a facilitat organizarea găzduirii Domniilor Voastre în acel hotel.

Mulțumesc din nou, și din toată inima, d-nei Aurica Ichim și excelenței sale echipe de la Muzeul Unirii, pentru solidaritatea și devotamentul investite în realizarea Congresului nostru.

În sfârșit, mulțumesc d-nei Maria Magdalena Székely, soția mea, pentru înțelepciunea cu care a rămas alături de mine, ca un soldat credincios, în împrejurările foarte dificile în care a fost sortit să se plaseze organizarea acestui Congres.

Vă mulțumesc și Domniilor Voastre, tuturor membrilor Institutului „Sever Zotta” înscriși ca participanți cu sau fără comunicări, ca și celor care au binevoit să asiste la această sedință. Mulțumesc și acelora care, cunoscând evenimentul care se apropia, au trimis cotizațiile lor pentru anul întreg, sau chiar și mai mult decât atâta.

Doamnelor și Domnilor,

Ieri seara, pe când se isprăvea pregătirea genților pentru Domniile Voastre, au sosit aici câțiva congresiști, ajunși mai devreme la Iași. A fost frumos și emoționant. Pentru mine, timpul congresului a început să se numere atunci, ieri seara. Totuși, conform datinii, trebuie rostită formula rituală. Respectând această datină și supunându-mă ei, ***declar deschise lucrările celui de-al XV-lea Congres Național de Genealogie și Heraldică.***